

Sygn. akt XII C 698 / 19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Piotr Józwik**

po rozpoznaniu w dniu 25.10.2019 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. K. prowadzącej działalność gospodarczą (...) w B.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – W. (...) we W.**

o zapłatę 213 106, 57 zł

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki **115 406, 27 zł** (sto piętnaście tysięcy czterysta sześć złotych, dwadzieścia siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02.02.2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki **6 626,55 zł** kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki w punkcie I wyroku **41,72 zł** nieopłaconych kosztów sądowych;

V. obciąża Skarb Państwa niepokrytymi kosztami sądowymi w pozostałym zakresie.

XII C 698 / 19

UZASADNIENIE

Powódka D. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – W. (...) we W. 213 106, 57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02.02.2019 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym w trybie zamówienia publicznego umowę o dostawę mebli. Dostarczyła zamówienie w dniu 28.12.2018 r. Wskazała, że pozostawała w zwłoce wynoszącej 28 dni. Podczas podpisywania umowy nie miała możliwości negocjacji kontraktu, nie mogła w żaden sposób wpływać na treść umowy, która w całości została przygotowana przez zamawiającego. Pozwany z tytułu opóźnienia w realizacji zamówienia nie poniósł jakiegokolwiek, choćby śladowej szkody. Zgodnie z zapisami umowy zamawiający obciążył wykonawcę karą umowną z tytułu realizacji umowy ze zwłoką. Choć co do zasady rodzaj i wysokość zastosowanej kary umownej była zgodna z treścią umowy, to jednak jej wyliczenie, a następnie potrącenie z wynagrodzenia powódki w

wysokości 1,5 % wartości przedmiotu zamówienia za każdy dzień opóźnienia w łącznej wysokości 230 812,75 zł w ocenie powoda jest karą umowną rażąco wygórowaną, stanowi prawie 50 % całości wynagrodzenia przysługującego powódce.

Powódka wskazała, że uznała za zasadne ustalenie kary umownej w wysokości trzykrotnej wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, tj. w kwocie 17 706,18 zł.

Powódka wyliczyła dochodzoną należność jako 549 554,16 zł (wynagrodzenie z umowy) minus uiszczony przez pozwanego 318 741,41 zł minus 17 706,18 zł (kara umowna uznana przez powódkę) = 213 106,57 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwany wskazał, że zwłoka wykonawcy wynosząca 28 dni w realizacji umowy jest okolicznością bezsporną między stronami i przyznana przez powódkę. Okres opóźnienia czy też zwłoki powódki nie był dla pozwanego nieznaczący. Wysokość i zasady naliczenia kary umownej wskazane zostały w SIWZ, miały na celu zabezpieczenie interesu zamawiającego, a więc zdyscyplinowanie wykonawców do wykonania zamówienia w terminie przewidzianym w umowie, bez zbędnej zwłoki, w sposób dający zamawiającemu jak najwięcej czasu na zorganizowanie i niezakłócone przeniesienie urzędu do nowego obiektu przed rozpoczęciem 2019 r., tym samym zastrzeżenie kary umownej pełniło niewątpliwie funkcję stymulującą dłużnika do spełnienia świadczenia. Pozwany zaznaczył, że od dnia 03.07.2018 r. do dnia 24.08.2018 r. żaden z potencjalnych wykonawców, w tym powódka, nie domagał się wyjaśnienia okoliczności i procedury naliczenia kar umownych i nie kwestionował wysokości kar umownych określonych w SIWZ. Podnoszenie przez powódkę, że naliczona kara, zgodna z postanowieniami umowy, jest karą rażąco wygórowaną, nie ma żadnego uzasadnienia. Nie zachodzą również przesłanki do uwzględnienia postulowanego ewentualnego zmiarkowania kary umownej.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

W wyniku przetargu w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w dniu 12.10.2018 r. Skarb Państwa – W. (...) we W. jako zamawiający oraz D. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B. zawarli umowę nr (...) na „Dostawę i montaż mebli biurowych laboratoryjnych, w ramach wyposażenia nowego obiektu – laboratorium (...) we W. wraz z zapleczem szkoleniowo-dydaktycznym”.

Wykonawca przyjął do realizacji dostawę wraz z montażem mebli biurowych na podstawie wykazu zawartego w formularzu cenowym w terminie 7 tygodni od dnia zawarcia umowy, zgodnie z ofertą (§ 1).

Zakres przedmiotu umowy obejmował dostawę mebli wraz z ich dostarczeniem na ul. (...) we W., rozładunkiem, wniesieniem do miejsca wskazanego przez zamawiającego, a także montaż i bezpłatnych serwis gwarancyjny (§ 1.1).

Integralnymi składnikami umowy były oferta wraz z formularzem cenowym oraz specyfikacja ogólnych warunków zamówienia (§ 1.2).

Wynagrodzenie za wykonanie przedmiotu umowy wynosiło 499 847,40 zł brutto (§ 2.1).

Zapłata należności miała nastąpić w terminie 30 dni od daty prawidłowo wystawionej faktury VAT lub korekty faktury (§ 2.5).

W przypadku opóźnienia wykonawcy w realizacji przedmiotu zamówienia wykonawca miał zapłacić zamawiającemu karę umowną w wysokości 1,5 % wartości przedmiotu zamówienia za każdy dzień opóźnienia (§ 6.1).

Łączna wysokość kar umownych, jakie mógł naliczyć zamawiający w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem przedmiotu umowy nie mogła przekroczyć 50 % wartości przedmiotu zamówienia (§ 6.6).

Wykonawca wyraził zgodę na potrącenie naliczonych kar umownych z przysługującego mu od zamawiającego wynagrodzenia oraz zabezpieczenia należytego wykonania umowy (§ 6.8).

W trakcie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego pozwany udzielał odpowiedzi na pytania oferentów, dotyczące cech przedmiotu zamówienia. Wskazywał m.in., że wykonawca ma dokonać prezentacji oferowanego towaru (po jednej sztuce mebla) w nowobudowanym laboratorium (...) przy ul. (...) we W. (pismo z dnia 24.07.2018 r. odpowiedzi na pytania nr 35, 43, 55). Oferenci nie kierowali zapytań dotyczących zasad naliczania kar umownych.

/ dowód: wydruk z (...) k. 12; umowa nr (...) z dnia 12.10.2018 r. z

załącznikami – k. 13-16 i k. 60- 77; pismo z dnia 21.09.2018 r. z załącznikami – k. 90-

99; Specyfikacja Istotnych Warunków Zamówienia z załącznikami – k. 102-314; oferta

wykonawcy – k. 315-390; wyjaśnienia zamawiającego: z dnia 08.08.2018 r., z dnia

09.08.2018 r., z dnia 16.08.2018 r., z dnia 24.07.2018 r., z dnia 31.07.2018 r., z dnia

27.07.2018 r. – k. 392-416; pismo z dnia 17.09.2018 r. z załącznikami – k. 417-508;

ogłoszenie o wyborze oferty – k. 518-519 /

W dniu 25.10.2018 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy nr (...) z dnia 12.10.2018 r., na mocy którego zamawiający zlecił wykonawcy realizację dostawy mebli biurowych zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik nr 1 do aneksu za wynagrodzeniem w kwocie 49 706, 76 zł brutto. Aneks stanowił rozszerzenie umowy podstawowej. Całkowita wartość przedmiotu zamówienia objętego umową nr (...) z dnia 12.10.2018 r. wyniosła 549 554, 16 zł brutto. Pozostałe warunki umowy pozostały bez zmian.

/ dowód: aneks nr (...) z dnia 25.10.2018 r. – k. 78-79 /

Dostawa była realizowana partiami. Ostatni transport został dokonany dnia 27.12.2018 r.

/ dowód: dowody dostawy – k. 23-25, k. 85-89; zamówienia, faktury – k. 520-524 /

W dniu 28.12.2018 r. strony dokonały odbioru mebli objętych umową podstawą i aneksem nr (...).

/ dowód: protokoły odbioru z dnia 28.12.2018 r. – k. 100-101 /

W dniu 28.12.2018 r. powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) za dostawę mebli zgodnie z umową na (...) oraz aneksem nr (...) na kwotę 446 792 zł netto + 102 762 16 zł VAT = 549 554, 16 zł brutto, z terminem płatności 27.01.2019 r.

/ dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 28.12.2018 r. – k. 17 /

Tego samego dnia pozwany wystawił powódce notę obciążeniową z tytułu kar umownych nr (...), w której wskazał, że zgodnie z umową nr (...) z dnia 12.10.2018 r. obciąża powódkę kwotą 230 812, 75 zł tytułem kary umownej za opóźnienie w realizacji przedmiotu zamówienia.

/ dowód: nota obciążeniowa nr (...) z dnia 28.12.2018 r. – k. 18 /

W dniu 31.12.2018 r. pozwany uiścił na rzecz powódki 318 741, 41 zł z tytułu faktury VAT nr (...) i noty nr (...).

/ dowód: potwierdzenie transakcji – k. 19 /

Pismem z dnia 18.01.2019 r., doręczonym dnia 24.10.2019 r., powódka skierowała do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty 213 106, 57 zł do dnia 01.02.2019 r.

W piśmie tym podniosła, że opóźnienie było niewielkie, nie spowodowało po stronie zamawiającego żadnej szkody, a potrącenie kary umownej w wysokości 1,5 % za każdy dzień zwłoki prowadzi ewidentnie do pokrzywdzenia powódki. Przyznała, że pozostawała w zwłoce w wykonaniu dostawy i montażu mebli, która wyniosła 28 dni, jednakże wykonała całościowo umowę i wypełniła zobowiązanie. Podniosła, iż podczas podpisywania umowy nie miała żadnego wpływu na jej treść. Zastosowania kara umowna jest rażąco wygórowana.

/ dowód: pismo z dnia 18.01.2019 r. – k. 20-22 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Powódka dochodzi od pozwanego zapłaty części wynagrodzenia należnego za wykonanie dostawy mebli do nowej siedziby pozwanego, kwestionując zatrzymanie tej części wynagrodzenia tytułem naliczonej przez pozwanego kary umownej. W istocie spór dotyczył wyłącznie oceny kary umownej jako rażąco wygórowanej.

Sąd uznał, że przedłożone przez strony dokumenty obrazujące udzielenie i warunki zamówienia, treść umowy i datę jej wykonania są wystarczające dla dokonania niezbędnych ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie wskazanego w odpowiedzi na pozew świadka G. K., albowiem został on zgłoszony na okoliczności wynikające z dokumentów, jak treść umowy, naliczenie kary umownej i jej potrącenie, oraz na okoliczności albo ogólnikowo oznaczone albo pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto świadek ten nie został wymieniony w żadnym z dokumentów, nie wiadomo zatem z ogóle, czy był osobą w jakiś szczególny sposób zaangażowaną w zasadnicze elementy udzielenia i realizacji zamówienia. Również dowód z przesłuchania stron Sąd uznał za zbędny. Dowód taki ma w procesie cywilnym znaczenie jedynie pomocnicze, służy wyjaśnieniu ewentualnych wątpliwości wynikłych w trakcie postępowania dowodowego, a nie dokonywaniu stanowczych ustaleń faktycznych co do okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Można zresztą dodać, że wniosek pozwanego w tym przedmiocie został również wadliwie zgłoszony. Pozwany wskazał jako stronę P. C. – Dyrektora W. (...) we W.. P. C. był rzeczywiście zaangażowany w proces udzielenia i realizacji zamówienia, jednakże nie jest on właściwym reprezentantem strony pozwanej. Organem Skarbu Państwa jest W. (...) W. K.. P. C. mógłby zostać przesłuchany w tej sprawie jako świadek, nie została jednakże zgłoszony w takim charakterze, zresztą stawiał się na rozprawę jako pełnomocnik pozwanego w trybie art. 87 § 2 kpc jako pracownik jednostki organizacyjnej.

Strony zawarły umowę określoną jako umowa dostawy. Ponieważ powódka nie była wyłącznym wytwórcą dostarczonego towaru, nabywała go od poddostawców, umowę łączącą strony należy traktować w istocie jako sprzedaż, tyle że zawierającą element wydania w siedzibie kupującego i obejmującą usługę rozładunku i montażu.

Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przedmiotem umowy z dnia 12.10.2018 r. było zatem przeniesienie na pozwanego zestawu mebli określonych w załącznikach do umowy. Odbiór dostarczonych przez powódkę mebli został dokonany dnia 28.12.2018 r., natomiast cena sprzedaży została zapłacona w kwocie niższej od ustalonej w umowie o 230 812, 75 zł, co zresztą nie było między stronami sporne.

Pozwany dokonał potrącenia tej sumy tytułem naliczonej powódce kary umownej.

Zgodnie z art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Natomiast zgodnie z art. 484 § 1 kc w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi

w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Oznacza to, że wierzyciel zobowiązany jest wykazać, że nastąpiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego, oraz że została zastrzeżona stosowna kara umowna w oznaczonej wysokości.

Umowa z dnia 12.10.2018 r. – w § 6 ust. 1 przewidywała taką właśnie karę umowną – z tytułu opóźnienia powódki w wykonaniu przedmiotu umowy – w wysokości 1, 5 % wartości dostawy – za każdy dzień opóźnienia. Postanowienie dotyczące kary umownej nie różnicuje charakteru opóźnienia wykonawcy jako opóźnienia zwykłego lub opóźnienia kwalifikowanego w postaci zwłoki ani też nie wiąże kary z winą po stronie wykonawcy, czyli nie zwalnia go od zapłaty kary umownej w razie braku zawinienia po jego stronie.

W takich okolicznościach zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego z osobowych źródeł dowodowych w kierunku ustalenia przyczyn opóźnienia i oceny stopnia zawinienia powódki.

Można zresztą dodać, że w piśmie z dnia 18.01.2019 r., a także w uzasadnieniu pozwu powódka nie kwestionowała przekroczenia umownego terminu, a nawet przyznała, że dopuściła się zwłoki.

W umowie jednoznacznie został określony termin wykonania zobowiązania powódki na 7 tygodni od dnia zawarcia umowy, czyli – licząc od dnia 12.10.2018 r. – do dnia 30.11.2018 r. Odbiór przedmiotu umowy nastąpił w dniu 28.12.2018 r., czyli 28 dni później. Każdy dzień po upływie terminu umownego stanowi dzień opóźnienia, okres ten obejmuje także dzień faktycznego, lecz spóźnionego, wykonania zobowiązania.

Nie ulega zatem wątpliwości, że realizacja przedmiotu umowy nastąpiła po terminie, czyli powódka popadła w stan opóźnienia. Zgodnie z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli jest to następstwem okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada (niezawinionych przez dłużnika), dłużnik dopuszcza się opóźnienia. Powódka mogłaby zostać zwolniona z zobowiązania do świadczenia kary umownej wyłącznie w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wskutek wyłącznej winy zamawiającego. Okoliczności sprawy nie pozwalają na ustalenie, iż przedłużenie terminu realizacji umowy stanowiło konsekwencję wyłącznego zawinienia pozwanego, powódka zresztą w ogóle nie powoływała się na taki fakt.

Nie ulega zatem wątpliwości, że pozwany mógł naliczyć powódce karę umowną z tytułu opóźnienia w realizacji przedmiotu zamówienia. Stosownie do postanowienia § 6 ust. 8 umowy co do zasady upoważniony był także do potrącenia naliczonej kary umownej z wynagrodzenia należnego powódce. Potrącenie dokonane przez pozwanego stanowiło dopuszczalne potrącenie umowne.

Bez znaczenia dla zasadności naliczenia kary umownej za niedochowanie terminu wykonania umowy pozostaje twierdzenie powódki, iż pozwany nie poniósł żadnej szkody, skoro zapisy umowy pozwalały na naliczenie kary umownej z tytułu samego tylko opóźnienia. Zgodnie bowiem z art. 484 § 1 kc w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Kara umowna stanowi dodatkowe zastrzeżenie umowne, wprowadzane do umowy w ramach swobody kontraktowania, mające na celu wzmocnienie skuteczności więzi zobowiązanej nawiązanej przez strony w wyniku zawartej umowy i służące realnemu wykonaniu zobowiązań (tzw. stymulacyjna funkcja kary umownej – zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27.02.2013 r., I ACa 99/13). Trafnie zwrócił uwagę pozwany, iż na etapie przetargu nikt z oferentów nie kierował zapytań dotyczących kary umownej. Nie ma też znaczenia, czy opóźnienie dotyczyło tylko części zamówienia, tj. mebli wykonywanych indywidualnie. Umowa przewidywała jednolite wykonanie świadczenia niepieniężnego dostawcy i jednolitą płatność, nie rozdzielała ich w formie jakiegokolwiek etapowania, a zatem zasadne jest naliczanie kary umownej od wartości całego zamówienia.

Wobec powyższego powódka może domagać się zapłaty pozostałego wynagrodzenia tylko na skutek podważenia wysokości naliczonej kary umownej w ramach zgłoszonego wniosku o miarkowanie tej kary.

Co do zasady kara umowna została przez pozwanego naliczona prawidłowo, jako 1, 5 % wartości zamówienia za każdy dzień, co daje sumę 230 812, 75 zł.

Jednakże taką wysokość kary umownej można postrzegać jako rażąco wygórowaną.

Zgodnie z art. 484 § 2 kc, jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. W tej sprawie zobowiązanie zostało wykonane w całości, a dostarczony przedmiot zamówienia spełnia stawiane mu wymagania.

W pierwszej kolejności podstawą do redukcji kary umownej w ramach odwołania się do rażącego wygórowania kary powinno być przekonanie Sądu, że zachodzi rażąca dysproporcja pomiędzy wysokością kary umownej i wartością świadczenia uwzględniającą słuszny interes wierzyciela. Dla dokonania redukcji kary umownej nie jest wystarczające stwierdzenie, że kara umowna jest wygórowana, lecz konieczne jest ustalenie, że wygórowanie to sięga stopnia „rażącego”, a zatem jest niewspółmierne do celów i założeń, jakim ma służyć to szczególne zastrzeżenie umowne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.03.2017 r., I ACa 1238/16).

Naliczona przez pozwanego kara umowna jest przede wszystkim bardzo wysoka już ze względu na współczynnik jej naliczenia. Współczynnik bazowy 1, 5 % wartości zamówienia za każdy dzień opóźnienia znacznie odbiega od stawek kar umownych stosowanych w praktyce obrotu gospodarczego, w tym także stosowanych w umowach zawieranych w ramach zamówień publicznych. Stawki te kształtują się na poziomie: 0, 3 %, 0, 5 %, 0, 7 % za dzień opóźnienia. Kara umowna zaproponowana przez pozwanego (który opracował treść umowy) przekracza te stawki ponad dwukrotnie. Jak podniósł pozwany, kara miała spełniać funkcję mobilizującą. Jednakże nie jest to przekonujące uzasadnienie dla aż takiej wysokości kary. Wprawdzie nie jest tak, jak podniósł pełnomocnik powódki, że zamówienie miało standardowy charakter, gdyż jego przedmiotem były meble biurowe, albowiem, jak wynika z opisu przedmiotu zamówienia, a nawet samego nagłówka umowy, chodziło o meble laboratoryjno-biurowe, przeznaczone do laboratorium, a nie do standardowego biura lub urzędu. Nie było to jednak aż tak nietypowe zamówienie, aby jego realizacja miała być szczególnie zabezpieczona tak wysoką karą umowną. W umowie z dnia 12.10.2018 r. zawarte zostało ograniczenie maksymalnej wysokości kar umownych do 50 % wartości zamówienia. Kara naliczona przez pozwanego wynosi 42 % tej wartości, czyli zbliża się do wartości maksymalnej. Tymczasem została naliczona wyłącznie za samo opóźnienie w realizacji zamówienia, które ostatecznie zostało zrealizowane prawidłowo i odebrane bez zastrzeżeń.

Kara umowna naliczona powódce może podlegać miarkowaniu.

Nie można jednakże tracić z pola widzenia okresu opóźnienia. Powódka miała wykonać zamówienie w terminie 7 tygodni, a zrealizowała je po dalszych czterech tygodniach, czyli okres wykonania umowy przedłużył się o ponad połowę okresu pierwotnie zakładanego. Powódka jest podmiotem profesjonalnym, ma świadomość reguł obowiązujących w obrocie gospodarczym. Z materiału dowodowego wynika także, że zamówienie miało służyć wyposażeniu nowego budynku pozwanego, który miał rozpocząć tamże działalność od początku nowego roku. Termin 30.11.2018 r. umożliwiał zorganizowanie nowego miejsca pracy. Przedłużenie realizacji zamówienia praktycznie do końca grudnia mogło stanowić dla pozwanego poważne utrudnienie. Nie jest to wymierna strata materialna, ale odczuwalna dolegliwość.

Proponowane przez powódkę naliczenie kary umownej jako krotności odsetek maksymalnych za opóźnienie może być zastosowane w praktyce, ale stoi w sprzeczności z treścią łączącej strony umowy, regulującej naliczanie kary umownej w odniesieniu do wartości zamówienia wyrażonej wynagrodzeniem wykonawcy.

Zestawiając potrzebę ochrony interesów obu stron, Sąd doszedł do przekonania, iż usprawiedliwione jest naliczenie kary umownej według połowy wskaźnika umownego, czyli 0, 75 % za każdy dzień, tj. po 4 121, 66 zł, co za 28 dni opóźnienia daje wynik 115 406, 48 zł.

Należne powódce wynagrodzenie w kwocie 549 554, 16 zł minus wypłacone 318 741, 41 zł minus 115 406, 48 zł = 115 406, 27 zł podlegające zasądzeniu na rzecz powódki.

Odsetki od tej należności na podstawie art. 481 § 1 kc mogłyby przypadać od dnia 28.01.2019 r. (30 dni od wystawienia faktury), natomiast powódka zażądała tychże odsetek od dnia 02.02.2019 r.

Dalej idące powództwo podlega oddaleniu jako nieusprawiedliwione.

Wobec częściowego uwzględnienia żądania pozwu o kosztach procesu należało orzec zgodnie z wyrażoną w art. 100 kpc zasadą stosunkowego rozdzielenia tychże kosztów. Powódka wygrała sprawę w 54, 15 %, pozwany odpowiednio w 45, 85 %. Koszty procesu po stronie powódki objęły: opłatę od pozwu – 10 565 zł (k. 27), wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 10 800 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, tj. łącznie 21 382 zł, z czego 54, 15 % wynosi 11 578, 35 zł. Koszty procesu po stronie pozwanego obejmują wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na tej samej podstawie, tj. 10 800 zł, z czego 45, 85 % wynosi 4 951, 80 zł. Różnica między wskazanymi kwotami wynosi 6 626, 55 zł i przypada powódce.

Opłata od pozwu – 5 % wartości przedmiotu sporu – w tej sprawie winna wynosić 10 656 zł. Powódka uiściła 10 565 zł, co stanowi tzw. czeski błąd, niedostrzeżony na etapie wniesienia pozwu. Brakująca kwota 91 zł obciąża strony odpowiednio do wyniku sprawy. Powódka winna pokryć z tego 45, 85 %, czyli 41, 72 zł, podlegające ściągnięciu z zasądzonych na jej rzecz roszczenia (art. 113 ust. 2 ksc). Ponieważ pozwany jest z mocy ustawy zwolniony od ponoszenia opłat sądowych, pozostała część brakującej opłaty obciąża Skarb Państwa – Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.